

Lovforslaget, vil man se, at man paa Falster ikke uden Resultat har bekæmpet Bipesten. Da man begyndte i 1905, vare 30,4 pCt. af Staderne angrebne, men allerede Aaret efter, at man havde begyndt at bekæmpe Sygdommen, var Procenten gaaet ned til 8,7. Der er altsaa det bedste Haab om, at man ad denne Vej kan komme Ondet til Livs, og jeg tror derfor, at vi skyldte den højtærede Landbrugsminister Tak, fordi han har fremsat dette Lovforslag. Den bedste Maade at komme Ondet til Livs paa er, at vi faa Bestemmelser, hvorefter enhver, der har pestfængte Bistader, maa stille dem til Efter-syn for dem, der faa med de Sager at gøre, thi det har været det, der har hemmet Arbejdet paa Falster, at der har været en Del uvillige, som ikke vilde lade disse Folk faa Adgang til at tage Sygdommen i Bigaardene under Behandling. Selve Maaden, hvorpaa man ordner Kampen mod Bipesten, er sikkert ganske heldig. Den mest økonomiske Maade er sikkert at overlade Bekæmpelsen til de bestaaende Biavlerforeninger. Derved faa vi bedst og billigst Sygdommen bekæmpet. — I Henhold til disse Betragtninger anbefaler jeg det høje Ting at behandle Forslaget velvilligt, saaledes at det kan blive ophøjet til Lov i denne Samling.

Landbrugsministeren (Ole Hansen): Det ærede 1ste Medlem for 9ende Kreds (la Cour), som jo i øvrigt udtalte sig meget velvilligt om det foreliggende Forslag, gjorde dog en Indvending mod en Bestemmelse i § 3 g. Det ærede Medlem fandt ikke, at det var ganske rigtigt, naar det her blev foreslaaet, at Ejeren af Bistadet skal være Tilsynsmanden behjælpelig ved hans Virksomhed, naar han skal udføre et nødvendigt Arbejde, der paahviler ham efter denne Lov. Det ærede Medlem fandt ikke, at det var rigtigt, at Ejeren skulde yde denne Hjælp uden Godtgørelse. Det forekommer dog mig, at naar man her sætter et Lovgivningsmaskineri i Gang for at støtte Biavlerne, kan man til Gengæld nok forlange, at de skulde yde en lille Haandsrækning ved det Arbejde, som skal gøres for deres Bistader hjemme i deres egen Kreds. Jeg synes ikke, at det er nogen urimelig Fordring at stille overfor Bistadejerne; men da det ærede Medlem ikke mente at ville stille Ændringsforslag, skal jeg ikke udtale mig nærmere herom, men indskrænke mig til at takke for de ellers velvillige Udtalelser, som ere faldne.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Loven af 29. Marts 1904 om Københavns Personbanegaard m. m.

(Lovforslaget findes i Tillæg C., Sp. 989—90).

Sagen sættes til Forhandling.

Ministeren for offentlige Arbejder (Svend Høgsbro): Dette Lovforslag gaar i al Korthed ud paa at give en Tillægsbevilling til det Beløb, man i sin Tid vedtog at anvende til Opførelse af Københavns ny Personbanegaard m. m. Den oprindelige Bevilling lød, som det hedder i Lovforslaget, paa omtrent 19 Mill. Kr., og det Tillæg, her begæres, er paa omtrent 1³/₄ Mill. I Bemærkningerne til det oprindelige Lovforslag, som jeg forelagde i Folketinget, er der gjort udførlig Rede for de enkelte Poster i den her søgte Efterbevilling. Jeg tillader mig at henvise dertil og anbefaler i øvrigt Lovforslaget til samme velvillige Modtagelse og hurtige Behandling her i Tinget, som det har faaet i det andet Ting.

Bramsen: Ja, dette Lovforslag, som den højtærede Minister nu omtalte, hører ganske vist ikke til de behagelige Overraskelser; dette, at man efter saa ganske faa Aars Forløb faar et Forslag om en Efterbevilling paa 1,800,000 Kr., henvisende til en Lov, hvori man har bevilget 19 Mill. Kr. til Personbanegaarden i København. Imidlertid, dette ubehagelige Indtryk svækkes noget, naar man gør sig bekendt med Lovforslagets Sammensætning, dets Indhold. Thi det viser sig da, at Udtrykket i Lovforslagets Titel „m. m.“ har mere at sige, end man paa Forhaand vilde være tilbøjelig til at antage. Sagen er nemlig den, at af disse 22 specificerede og udførligt motiverede Poster, som den højtærede Minister talte om, og som tilsammen udgøre den forlangte Bevilling, er der en hel Række, som ikke kan siges at henhøre til Køben-